

Audrius Biekša: Noriu užduoti jums klausimą, kad pasvarstytumėte. Tie, kurie save vadinate krikščionimis ir sakote: „Aš priklausau Kristui. Esu išgelbėtas ir būsiu danguje. Būsiu pašlovintas ir gausiu naują kūną.“ Kai nueiname į kapines, ant paminklų matome mirusių ir čia palaidotų žmonių gimimo datą, mirties datą, o tarp jų yra brūkšnelis. Tas brūkšnelis reiškia visą žmogaus gyvenimą. Amžinybės perspektyvoje žmogaus gyvenimas yra labai trumpas. Noriu jūsų, krikščionių, paklausti: „Kaip jūs gyvenate savo gyvenimą, kuris sutilps į tą trumpą brūkšnelį?“ Krikščionis nėra vien tik kitoks tavo vardas, pavadinimas, bet tai yra gyvenimo būdas: kaip tu gyveni, kaip tu reaguoji į įvairias situacijas, kur tu ieškai pagalbos.

Danieliaus 3,13-18: *„Nabuchodonosaras, supykęs ir užsirūstinęs, įsakė atvesti Šadrachą, Mešachą ir Abednegą. Kai tuos vyrus atvedė pas karalių, Nabuchodonosaras klausė: „Ar tai tiesa, Šadrachai, Mešachai ir Abednegai, kad mano dievams netarnaujate ir pastatydintos auksinės statulos nepagarbinote? Dabar pasiruoškite, kai tik išgirsite rago, vamzdžio, citros, arfos, psalterio bei trimitų ir visokių muzikos instrumentų garsą, parpulti ir pagarbinti statulą, kurią pastatydinau. O jei nepagarbinsite, tuojau būsite įmesti į liepsnojančią krosnį. Ir koks Dievas išgelbės jus iš mano rankos?“ Šadrachas, Mešachas ir Abednegas atsakė: „Mums nėra reikalo atsakyti į klausimą. Jeigu taip padarysi, tai mūsų Dievas, kuriam tarnaujame, gali išgelbėti mus iš liepsnojančios krosnies ir Jis išgelbės mus iš tavo rankos! O jei ne, tai tebūna tau žinoma, karaliau, kad mes tavo dievams netarnausime ir auksinės statulos, kurią pastatydinai, negarbinsime!“*

Kai skaitau šią istoriją, ji mane šokiruoja. Tai nutiko 586 m. prieš Kristų. Izraelitai pateko į Babilono nelaisvę. Kodėl taip nutiko? Dievas siuntė pas izraelitus pranašus, kurie vis perspėdavo: „Negarbinkite stabų.“ Dievas liepė atgailauti dėl šių nuodėmių, bet izraelitai nepakluso Dievui.

Danieliaus 1,1-3: *„Trečiaisiais Judo karaliaus Joakimo viešpatavimo metais Babilono karalius Nabuchodonosaras atėjo prieš Jeruzalę ir apgulė ją. Viešpats atidavė į jo rankas Judo karalių Joakimą ir Dievo namų indų dalį. Jis nugabeno į savo dievo turtų namus. Karalius įsakė Aspenazui, savo rūmų eunuchų viršininkui, parinkti keletą izraelitų iš karaliaus giminės ir kilmingųjų tarpo* .“

Danieliaus 1,6: *„Tarp jų buvo iš Judo vaikų Dalielis, Hananijas, Misaelis ir Azarijas“.* Tie

vaikiniai buvo labai jauni. Gal keturiolikos, gal šešiolikos metų. Jie, tokie jauni, bet buvo atsidavę Dievui. Jie pasakė, patekė į Babilono nelaisvę, kad netarnauja svetimiems dievams, jų negarbina.

Ar žmonės, kurie gyvena šalia mūsų, dėl mūsų gyvenimo būdo mato, kad išsiskiriame iš kitų? Jūsų bažnyčioje matau daug jaunų žmonių. Jaunimą ypač įtakoja aplinkiniai ir jiems labai sunku gyventi dėl Kristaus. kartais draugai juokiasi, kad studijuoji Bibliją, kad į bažnyčią vaikštai, kad meldiesi. Jie nesupranta, kam to reikia.

Šiandien noriu pakalbėti apie sunkumus, kurie gali būti tavo gyvenime. Grįžkime prie perskaitytų Biblijos eilučių. Keturi jaunuoliai eina per sunkumus, bet jie neužduoda klausimų, kuriuos, atvirai sakant, aš užduodu.

Atminkite, kad jūsų gyvenime bet kada gali atsirasti sunkios, sudėtingos situacijos. Krikščioniškas gyvenimas nėra vien rožėmis klotas, kai skaisčiai šviečia saulė, būna nuostabu. Dažnai Dievas siunčia audras. Būna tokių audrų, kurios viską apverčia „aukštyn kojom“, kada reikia priimti labai svarbius sprendimus. Tie sprendimai turės įtakos visam likusiam gyvenimui.

Skaitėme 16 eil. trijų jaunuolių žodžius: „Mums nėra reikalo atsakyti į klausimą.“ Tai rodo jų besąlygišką pasitikėjimą Dievu. Aš noriu, kad mes iš anksto atsakytume sau į klausimus, nes, kai ateis sunkumai, tada jau bus per vėlu klausti. Klausimai, kurių neuždavinėjo šie jaunuoliai, kada skaitome „Danieliaus knygą“ yra šie:

1. Kodėl aš čia esu?

Jie buvo išvesti iš gimtinės į nelaisvę. Jie gyveno šventai, jie sekė Dievu. Gal jie buvo išvesti į nelaisvę dėl savo artimųjų kaltės, dėl kitų izraelitų kaltės, dėl kunigų kaltės. Juos padarė eunuchais, jie pateko į svetimą kultūrą, pakeitė jų vardus. Jie valgė kitokį maistą nei buvo pratę namuose. Jie net savo vardo negalėjo turėti. Tai reiškia asmenybės praradimą. Jie turėjo daryti tai, ko nenorėjo daryti, bet buvo belaisviai ir privalėjo daryti. Jie galėjo klausti: „Dieve, kodėl aš čia esu?“

Ir mūsų gyvenime gali susiklostyti situacija, kai sakysime: „Ten, kur gyvenau, man buvo gera. O dabar viskas apsivertė. Dieve, kam tai leidai?“ Ar jūs neklausėte: „Kodėl aš čia esu?“ Žmonės klausia: „Kodėl Lietuvoje taip sunku gyventi? Kitose šalyse daug lengviau: Norvegijoje, Anglijoje.“

Aš manau, kad jūs, kaip krikščionys, tikite Dievu, asmeniškai su Juo bendraujate. Dievas, kuris viską mato ir žino, įstato jus į tam tikrą vietą ir būtent Lietuvoje nori jus matyti. Štai kodėl gyvenate Lietuvoje. Galite klausti: „Kodėl aš gyvenu Marijampolėje? Vilniuje ar Kaune daug daugiau galimybių susirasti darbą.“

Dievas turi planą jums, todėl ir esate Marijampolėje, o ne kur nors kitur. Gal aplink jus gyvenantys, dirbantys žmonės nežino apie Kristaus meilę. Todėl ten ir esate. Gal kiti mokiniai mokykloje nežino apie Jį. Todėl Dievas jus įstatė būtent į tą ar kitą mokyklą, kad pasakotumėte apie Jėzų Kristų.

Kada problemos ateis į jūsų gyvenimą, dar prieš tai atsakykite sau į klausimą: „Kodėl aš čia esu?“ Nežiūrėkite kas bus, nes bus neramu.

2. Koks mano tikslas?

Jaunuolius išvedė į nelaisvę ir pasikeitė jų gyvenimo tikslas. Jie viską turėjo daryti kitaip.

Dar kartą perskaitykime 17 eil. pradžią: „*Jeigu taip padarysi, tai mūsų Dievas, kuriam tarnaujame.*“ Danieliaus 3,26 ir 28 eil. „*Nabuchodonosaras, priėjęs prie degančios krosnies angos, tarė: „Šadrachai, Mešachai ir Abednegai, aukščiausiojo Dievo tarnai, išeikite!“ Šadrachas, Mešachas ir Abednegas išėjo iš krosnies.“* „*Karalius Nabuchodonosaras tarė: „Palaimintas Šadracho, Mešacho ir Abednego Dievas, kuris atsiuntė angelą ir išgelbėjo savo tarnus, pasitikėjusius Juo. Jie sulaužė karaliaus įsakymą ir atidavė savo kūnus, kad netarnautų ir negarbintų kito dievo, išskyrus savąjį Dievą.“*

Aš jūsų nepažįstu. Gal esate moksleivis, gal esate studentas, gal esate namų šeimininkė, gal dirbate pardavėja. Leiskite paklausti: „Koks jūsų gyvenimo tikslas?“

Jūs atsakysite: „Esu santechnikas ir tam paskyriau visą savo gyvenimą.“ „Esu televizorių meistras“. Ar tavo, kaip krikščionio, toks yra gyvenimo tikslas? Jis turėtų būti – tarnauti Dievui. Aš galiu virti pietus, vakarienę šeimai ir tarnauti Dievui. Aš galiu dirbti parduotuvėje ir tarnauti Dievui. Mato 5,16: *„Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų jūsų gerus darbus ir šlovintų jūsų Tėvą, kuris danguje“.*

Nesvarbu kur aš esu, ką darau, bet pagrindinis mano tikslas – šlovinti ir garbinti Dievą, Jam tarnauti. Tai niekada nekinta. Kada jūsų gyvenime bus sunkios situacijos, kada kažkas jame pasikeis iš esmės, ar jūs turite atsakymą savo širdyje į klausimus: „Kam aš gyvenu? Koks mano gyvenimo šiame pasaulyje tikslas? Kur mane veda gyvenimas?“

Tarnauti Dievui nėra vien pastorių darbas. Kai kurie sako, kad tai yra pastorių, evangelistų darbas. Aš bažnyčioje pasėdžiu, auką paaukoju, giesmę sugiedu. Pareigą atlieku. Krikščionys, tarnauti Dievui yra jūsų pareiga. Dievas jus išgelbėjo ne šiaip sau. Dievas jus išgelbėjo tam, kad Jam tarnautumėte. Mes esame išlaisvinti iš nuodėmės tam, kad taptume Dievo tarnais.

Tie, kurie asmeniškai pažįsta Kristų, žino, jog tokiame šeimininkui gera tarnauti. Jis tave laimina, tavimi rūpinasi. Man dvidešimt devyneri metai. Kai pažvelgiu atgal, tai matau, kad nebuvo dienos, kad likčiau be maisto, be nakvynės. Daug kur teko pabuvoti, pakeliauti šiame pasaulyje, bet visada Dievas parūpindavo svarbius dalykus.

3. Kiek man visa tai kainuos?

Danieliui ir jo draugams tai daug kainavo. Babilono karalius pastatė auksinę statulą ir išleido įsakymą, kad, išgirdus muzikos instrumentų garsą, turi statulai nusilenkti. Jei nusilenki – gyveni, jei nenusilenki – mirtis.

Brangiausia kaina žmogui yra gyvybė.

Kada ateina dideli sunkumai į mūsų gyvenimą, ar tai nereikalauja didelės kainos? Reikalauja.

Mes kiekvienas mokame tam tikrą kainą. Nuo mano šeimos, nuo manęs nusigręžė kai kurie giminės. O kaip brangiai turi mokėti žmonės, kurie skelbia Evangeliją musulmoniškose šalyse, Rytų šalyse. Jie yra žudomi. Kristus yra pasakęs: „Jei kas neatsižada savęs, nepasiima savo kryžiaus ir neseika manimi, nevertas būti mano mokinys.“

Kokią kainą tu moki? Kai ateis į tavo gyvenimą sunkumai, ar būsi pasirengęs brangiai mokėti?

Kodėl aš šiandien apie tai kalbu? Noriu, kad tuo metu, kai atsiras problema, jūs jau žinotumėte atsakymą. Aš nebuva susidūręs su tokiu atveju, kad būtų grasinama mirtimi. O juk tie jaunuoliai, kurie nenusilenkė prieš statulą ir pasirinko mirtį, buvo labai jauni. Kaip jie galėjo neišsigąsti. Gal mes pasirinktume kompromisą ir galvotume: „Labai žemai nesilenksiu, bet nusilenksiu prieš auksinę statulą.“

Ar jūs nebijote mirties? Juk yra tam tikra nežinomybė, kai paliekame šį pasaulį ir pereiname į kitą. Kaip tie jaunuoliai galėjo nebijoti ir drąsiai atsakinėti Babilono karaliui?

Galatams 2,20: „*Esu nukryžiuotas su Kristumi. Ir daugiau ne aš gyvenu, o gyvena manyje Kristus. Ir dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane ir paaukojo save už mane*“.

Paulius šiame laiške ir kituose laiškuose rašo, kad šiam pasauliui jis yra miręs. Ar galima išgąsdinti mirusį žmogų? Ne. Gali į jį šauti, bet neišsigąs.

4. Kas man padės?

Danieliaus 3,19-23: „*Nabuchodonosaras be galo supyko, jo veido išraiška pasikeitė. Jis įsakė pakūrenti krosnį septynis kartus karščiau, kaip yra įprasta. Patiems stipriausiems savo kariuomenės vyrams liepė surišti Šadrachą, Mešachą ir Abednegą ir juos įmesti į liepsnojančią krosnį. Tuojau tie vyrai su visa apranga: su apsiaustais, kelnėmis, kepurėmis bei kitais drabužiais buvo surišti ir įmesti į liepsnojančią krosnį. Kadangi karaliaus griežtu įsakymu krosnis buvo nepaprastai pakūrenta, vyrus, kurie įmetė Šadrachą, Mešachą ir Abednegą, užmušė ugnies liepsna, o Šadrachas, Mešachas ir Abednegas įkrito surišti į liepsnas.*“

Jie neuždavė klausimo: „Kas man padės?“, nes žinojo iš kur ateina stiprybė. Jie žinojo, kur yra jų stiprybė ir kur ji paslėpta. Noriu užduoti klausimą: „Kai jūsų gyvenime staiga atsiranda problema, kokia būna pirmą reakciją?“ Tikriausiai galvojate: „O kaip aš galėčiau šią problemą išspręsti.“

Papasakosiu apie save, kaip aš elgiuosi. Atsisėdu ir mąstau, nes mėgstu mąstyti. Surašau problemos sprendimo būdus. Pirmas, antras, trečias. Kai nieko daugiau nesugalvoju, einu pas draugus ir klausiu jų patarimų.

Ar mes pirmiausia atsitraukiame, atsiklaupiame ir meldžiamės? Ar pasitikime Dievu ir Dievui atiduodame savo problemą, kad Jis mus išvaduotų? Retai man taip būna. Per tai aš augu. Jeigu pirmą pagalbą ieškau savyje, po to einu pas draugus, o tik vėliau pas Dievą, tai tuomet ne Dievas yra mano pagalba. Aš pats stengiuosi rasti išeitį iš problemos. Dievas nesako, kad mes sėdėtume, sudėję rankas, ir visi sprendimai nukris iš dangaus. Dievas sako: „Melskis, belskis, ieškok ir tu atrasi.“

Dažnai žmonės, kai atsiranda problema, stengiasi ją išspręsti, naudodami savo protą, bet be Dievo pagalbos.

Danieliaus 3,24-25: *„Karalius Nabuchodonosaras nusteбęs skubiai atsikėlė ir klausė savo patarėjų: „Ar ne tris vyrus įmetėme surištus į ugnį?“ Jie atsakė karaliui: „Tikrai taip, karaliau!“ Jis tarė: „Aš matau keturis laisvus vyrus, vaikščiojančius ugnyje!“ Jiems ugnis nekenkia, o ketvirtasis atrodo kaip Dievo sūnus!“*

Ar žinote, kas su mumis, krikščionimis, yra kiekviename išbandyme? Kristus.

Prisiminkime Petrą, kuris ėjo vandeniui. Kai mus užlieja tarsi bangos problemos, tu užmiršti Kristų ir skęsti. Kiekviena audra mūsų gyvenime yra tam, kad atvestų mus arčiau prie Dievo. Ir niekam kitam. Kristus stovi šalia, kad pagelbėtų. Audros mūsų gyvenime nutinka ne tam, kad mus sužlugdytų. Dievas nori krikščionį stiprinti, statyti.

Trys jaunuoliai pasitikėjo Dievu ir net ugnyje nesudegė. Ar ne didžiausių sunkumų metu mes geriausiai pažįstame Dievą, esame arčiausiai jo? Kai gyvenime viskas gerai, tai dažnai sakoma: „Man ir Dievo nereikia. Darbą turiu. Viskas gerai. Šaldytuve maisto turiu.“ O kada ateina sunkumai, kai pats neturi jėgų ir draugais negali pasitikėti, tada šaukiesi Dievo, nes daugiau neturi į ką kreiptis. Ir Dievas padeda. Žinokime iš kur ateina pagalba.

5. Ar visa tai verta?

Jaunuoliai nežinojo, kad Dievas juos išgelbės. Būdami trijų jaunuolių vietoje mes galėjome štai kaip samprotauti: „Man gresia mirtis. Mirti nenoriu. Aš geriau nusilenksiu prieš statulą, bet savo širdyje nesilenksiu. Dievas mato mano širdį. Liksiu gyvas. Galėsiu liudyti. Dar daug ką galėsiu dėl Dievo padaryti.“

Ar verta tau, krikščioni, šiandieną gyventi dėl Dievo? Tikiuosi, kad savo širdyje tu turi atsakymą. Netikintysis sako, kad neverta, kad tai yra kvailystė, kai žmogus atiduoda savo gyvenimą į nematomo Dievo rankas. Jauniems jie sako: „Tu jaunas. Tu turi potencialą. Kiek daug gali padaryti. Gali milijonus susikrauti.“

Ar girdėjote apie misionierių Eliotą? Jis su žmona išskrido į Ekvadorą. Lėktuvėlis nusileido indėnų teritorijoje. Indėnai juos sugavo ir nužudė. Žinia pasiekė Ameriką. Ir pažadino daug žmonių, kurie pareiškė, kad ir jie nori ten tarnauti. Netikintys sakė: „Nuskrido į Ekvadorą ir ten numirė. Kvailystę padarė.“

Klausimas toks: „Dėl ko mes gyvename? Ar gyvename dėl čia ir dabar, ar dėl to, ką Dievas pažadėjo, kas bus amžinybėje? Mums reikia gyventi čia ir dabar, bet visada turime žiūrėti į perspektyvą į amžinybę.“

Skačiau apie vieną krikščionį, kuris iš JAV nusprendė vykti į salas prie Australijos, kur gyvena aborigenai. Vienas vyras bažnyčioje atsistojo ir pasakė: „Ten gyvena aborigenai. Jie gali tave suvalgyti.“ Būsimasis misionierius atsakė: „Pone, jūs jau daug metų nugyvenote. Kai jūs mirsite, tapsite maistu kirmėlėms. Aš nežinau, o tik vienas Dievas žino, kada mirsiu. Gal ir būsiu maistas aborigenams. Viskas yra Dievo valioje. Koks bus skirtumas prisikėlimo dieną. Jokio.“

Taip, iš vienos pusės – jokio skirtumo, o iš kitos pusės tas žmogus, kuris gyveno dėl Dievo, tai Dievas pažadėjo savo ištikimybę.

Aš nesakau, kad Dievas jus kiekvieną kvies taip pasielgti.

Ar buvo verta Kristui mirti už nusidėjėlius? Jis atėjo dėl tavęs ir paaukojo savo gyvybę. Jis kentėjo, išgėrė visą Dievo rūstybės taurę. Ar mums verta gyventi dėl Jo, dėl Jo meilės? Tikrai verta.

Aš noriu, kad pamąstytumėte apie šiuos penkis klausimus ir atsakytumėte sau, nelaukdami, kol sunkumai atsiras jūsų gyvenime.

Audrius Biekša iš Vilniaus „Biblijos“ bažnyčios

2012-09-16, Marijampolė